

Poština plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijkin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na sküpní naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

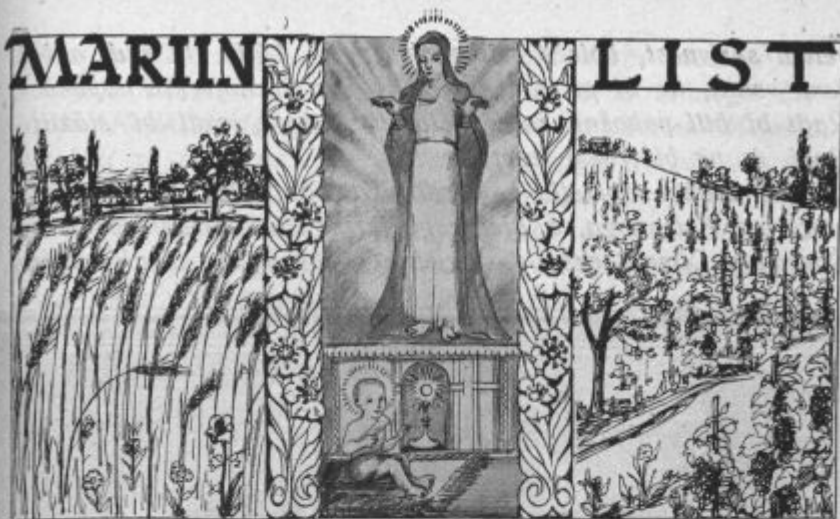
Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tüdi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Dühovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se slüžijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskóm dobrodelnom družstvu“, štéro da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš slüžiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenjeo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali v Din. sledeči: Serec Marija, Mahovci 4, Lebar Barbara, Mahovci 4, Črpnjak Alojz, Segovci 4, Čeh Bára iz Nedelice v Franciji prosi zdravje na düši i teli 10, Horvat Marija iz Trnja v Franciji 10, Baša Jožef iz Beltinec v Franciji 3, Seređ Margit iz Bogojine v Franciji 2, ista na „Malo cvetišče“, prosi po maloJ Sv. Treziki zdravje i stanovitnost y dobrom 10, Casar Rozika iz Bogojine v Franciji 2, ista na „Malo cvetišče“ za zdravje i stanovitnost y dobrom 8, Kavaš Rozika iz Trnja v Franciji 29, Kolenko Terezija iz D. Bistrice v Franciji 10, Horvat Ana iz Črensovec v Franciji 10, Gabör Ana iz Črensovec v Franciji 10, Törnar Jožef iz Turnišča y Franciji 40, obresti v poštnoj hranilnici 319, Miholič, Kobilje 10, Gašperič Agneza, Kobilje 10, obresti 500, Pavlinjek Štefan, Sodišinci nabrao 11, Balažic Marija iz Hotize v Franciji 9, Mekiš Kristina iz Trdkove v Franciji 10, Mekiš Roza, Trdkova prosi za blagoslov pri marhi 5, Sukič Rozalija iz D. Slaveč v Franciji 10. — K podporonomi družstvu sv. Frančiška so pristopili i darüvali po širitelima Perdigali i Bakani v Dokležovji v Din. sledeči: Lopert Verona 1, Fras Marija 1.50, Kavaš Balaž 1, Plej Štefan 0.25, Brunec Kata 0.50, Panker Ivan 1, Vindiš Štefan 1, Brunec Karol 0.50, Lukač Jožef 2, Kuzma Martin 1, Vohar Iyan 2, Gjörök Ana 2, Klemenčič Ana 0.75, Klemenčič Ivan 1, Kovačič Marija 1, Hladen Franc 0.25, Slavč Marija 0.25, Pal Štefan 0.25, Pal Ivan 0.25, Gomboša Franc 0.25, Kranjec Štefan 0.25, Marinič Treza 0.50, Barber Štefan 0.25, Gornjec Ludvik 0.25, Gorega Ivan 0.25, Temlin Anton 0.25, Sraka Ivan 0.25,

LETO 33.

8. APRILA 1937.

ŠTEV. 4.

Mamika potolaži svojega Jezušeka.

Roža skrivnostna, kak si vejnola, kda si tri dni brez sunca zdihavala po tvojem Sunci, po tvojem sinu, po tvojem Bogi, po Jezušu. Pa ne si zaman. Na tretji den po smrti je krotorano, prle kak je zišlo sunce, stano iz groba živ, pa se je paščo sin k tebi, materi, Bog k svojeml odküplenomi najsvetejšemi stvorenjl. Na srce si ga obinola i njemi pošepetnola puna nebeske radosti: Moj Jezuš žive i več nikdar ne vmerje. Vidila si njegovo diko, ki je večna i se ne more več spremeniti. Vidila si njegovo nemrtelno telo, ki več trpeti i vmreti nemore. Vidila si neštete milijone rešenih düš, štere je iz pekla trnaca i iz očiščilišča k tebi pripelao, ki si njihova soodrešitelica, da se veseliš, mati, njihovej slavi, ki so tvoja deca. Vse to si vidila i si se napunila z nedopovedljivim veseljom, z brezmejnim blaženstvom. Mamika moja, dovoli, da se i jaz pridružim tvojemi veselji i ti iz srca čestitam k tvojoj zmagi. Veselim se, da si z tvojim sedmerim mečom, ki ti je v življenji srce telkokokrat i tak kruto prebodno, da si z tem trplenjom junaško stopala po križnoj poti našega Odrešenika, svojega Sina i nas tak ž njim vred odrešila. V trplenji je rešitev. Brez trpljenja ne bilo i ga ne bo. Svetlost pri grobi se je pokazala samo potem, kda je križna pot Sina Božega bila dokončana. Grob je blo v bližini Kalvarije, dika i križ sta si brat i sestra. Gde nega križa, ne bo tüdi odičenoga groba. I tü pride zdaj

velika skrivnost, boleča velika skrivnost: Ljudje bi radi odičeno vstali, ne bi pa radi trpeli. To je naša največja napaka. Radi bi bili pobožni, radi bi ljubili bližnje, radi bi služili Bogu, če ne bi trbela trpeti.

O koliko zagrešijo z nepotrplivostjov! Den za dnevom srečavajo Križanoga, a njegovoga križa niti prisiljeno, kak Šimeon z Cirene, neščejo sprejeti. O kak veliko zaničavanje

Jezuš je od mrtvih stano, stanemo tudi mi, a odičeno samo tak, če ne vmerjemo v smrtnom grehi.

miloga Odküpitela je to! Kak strašno sramotenje za njegovo grozno trpljenje i strahovito teško smrt. Nedužen trpi za krivca i krivec niti teliko zahvalnosti ne kaže, da bi tisti mali križec, ki njemu ga je njegov največši dobrotnik ponüdo, bar

mirno sprejeo, če ga že nešče veselo i navdūšeno nositi. Keliki obhajajo Vūzem brez vūzemske zahvalnosti do vstaloga Zveličara ! Keliki najdejo povsod veselje, samo pri njem ne ! Mamika, potolaži za te grehe Srce odičenoga tvojega Jezusa i sprosi nam ubogim, nepotrplivim grešnikom veliko potrplivost. Pa še več. Sprosi nam junaštvo v trpljenji, sprosi nam to veliko milost, da bomo žejali i gladūvali po križi, se na njem radi zdržavali i na njem v blaženosti izdehnoli. To naj bo vūzemska radost naših očiščenih dūš, to naj bo naša zahvalna tolažba za najvekšo milost, za odrešenje.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Tretja kniga.

27. Gospod pripravlja Marijo na borbo z Luciferom. — Lucifer jo začne preganjati.

Večna Reč, štere vtelovljenje je napredūvalo, spozna tūdi kak človek Luciferove navale na Marijo, pa zaprosi večnoga Očo, naj Mariji podeli nove milosti, da nanovo ojačena more streti kači glavo. Presveto Trojstvo odobri to molbo i podeli Mariji punost novih milosti i darov, po šterih je spoznala i razmila najglobše skrivnosti. Posebno njoj je jasno, kak Lucifer povsod napada slavo Božo. Bog obeča Mariji svojo pomoč, da zamore obladati peklenskoga neprijatela. Marija je z novimi milostmi bila tak močna, da bi mogla obladati celi pekeo, a kak nej toga ednoga neprijatela. Ona se ponūdi, da de bojūvala te boj na čast svojega presvetoga Sina i Boga i prosi ga, naj razpolaga ž njov po svojoj svetoj voli.

Srd Luciferov se nameri na prečisto Devico i drūge svete dūše. Lucifer vzeme 7 legij vragov, šterim so na čeli vojvodje, ki napadajo v sedmimi glavnimi grehī. Prva legija je navalila z napadi gizdosti, ali je občūtila v njej bližini nezmagljivo moč i dišec Marijine svetosti, ki jih je močnej mantrao, kak peklenški ogenj. Tak je Marija peklenkim neprijatelom bila strašnejša, nego cela vrejena vojska. Na brezbožno prišepetavanje je Marija odvrnola z nespremenlivov jakostjov i z veselov naravnov mirnostjov. Nečisti dūhovi so privzeli različne strahotne telovne podobe, pa so rjovel i se protili Mariji. Ali neso dosegnoli svoje namere, da jo zbuiltinjo. Nato so se preobrazili v angele svetlosti, pa so jo napadali na drūgi način, govoreči: „Ti si zmagala, ti močna žena ! Glej nas, da ti pomagamo i ovenčamo tvojo nepridoblivo jakost.“ S takšov hvalov so se prilizavali Mariji, ali ona zavrne njihove laži, stavi vse svoje zavūpanje v Boga i zavrne vse one, ki se protivijo Bogi. Zatem so napadalci prikazali svetoj Devici vso krivo norost znanosti, pa so šteli ugoditi njej domnevnoj gizdi,

zagotavljajoč jo, kak do njo iskali, naj postane mati Mešije, ar je njena svetost prekosila vse očake i proroke. Smešno je bilo, da se nebeskoj Kralici lažno nüdilo ono, ka je ona že v istini posedüvala, pa da so hüdobni dühovi poleg vse svoje jalnosti bili prekanjeni, zato neso toga niti najmenje v pamet vzeli.

Na sličén naçin so napadale tüdi ostale legije. Druga se je trüdila, da pobüdi v njoj lakomnost; tretja jo napadala z neçistostjov; štrta je navalila na njeno milobo i potrplivost. Te napad je bio najbole odüren, ar so silni neprijateljje prevrgli v hiži vse vdiljek i poprek. Peta legija je Marijo štela pridobiti s poželenjom za jelom i pilom; šesta je sklenola, da rani Marijo z žalcom nevoščénosti predstavljajoč njoj, kelko vekše prednosti pred njov majo druge. Sedma legija je napadala sveto Devico, da jo spravi do lenobe i trdosti, da ne zamore vršiti svojih vežb. Vse te napade je Marija odločno odbila pa izišla kak zmagovalka iz boja. Peklenska družba je obvüpala. Lucifer je besneo na njo, kak tüdi na samoga sebe.

28. Nadalüvanje peklenskoga boja.

V hüdobiji nenasiten Lucifer je ponovno zabetesneo, ar ne mogeo prenesti, da je slabotna žena obladala njega, ki je pridobo teliko junakov. Spoznao je, da je Marija v blagoslovenom stanji. Držao je dete za navadnoga ÷loveka, zato niti ne pomislo, da je on Mešija, odrejeni, da njemi glavo stere. I tak je držao, da se od tak izvrstne žene more roditi samo nekaj velikoga i svetoga. Zato je zamrzo toga nerojenoga ÷loveka z negvaslivov mržnjov. Zaçüto je Lucifer, kak od njega proti njemi izhaja neprijatelska sila, zato se odloço, da poišçe sredstvo, z šterim vniçi i mater i dete. S strašnimi živalskimi prikaznimi se je trüdo, da jo buje s strahom. Iz njegovoga žrela je sikao ogenj i ÷emerna ževeplena para. No, Marija se ne vznemirila ne na teli, ne v düši.

Nato Lucifer zaçne skruniti i metati grešne izraze proti Bogi. Ves strup, ki ga je kak stara kaça dugo skrivao v srci, je izvrgao na Mater čistosti i istine. Da jo zagifta, je iznesao pred njo vse krive vere, ki jih skovao proti Bogi i njegovoj istini do tistoga dneva. Marija z nezlomlenov verov i z najglobšim priznavanjom verskih istin, zavrže i odstrani vse krive vere, ki jih je iznesao, pa zaçne vroçe moliti, naj Vsemogoçi ponizi i obvüda prevzetno gizdo neçistih dühov, naj oni nemrejo širiti po sveti telko strupenih navukov.

Meni je objavleno, da po Marijinom zagovori zavolo njenih jakosti ednok vgasnejo vse krive vere, ali ne mi poznano vreme, gda to bo. To zmago je pridržao sam Kristuš za svojo presveto mater. Njenomi posredüvanji se mamozahvaliti, da so stare krive vere Arija, Nestorija, Pelagija i drugih brez sleda henjale. Istotak je zapovedala, naj prestano tüdi graje proti Bogi, ki so jih hüdobni dühovi izklali pred njenimi čistimi vühami. Da da tüdi Vsevišnjemi zadošćenje za te žalitve, zato ga

je slavila z najlepšimi hvalospevi, ki so napadalcom bili neprijetnejši kak največji odpor. Samo Lucifer je bio nevtruden.

Med nekimi sosedomi svetoga Jožefa je nastala svaja i razdor zavolo imovine. Nečisti je vzeo na sebe podobno stare, ženskam dobro znane prijateljice pa se trüdo, da skregane izmiri i da vrže vso krivdo na Marijo, ženo Jožefovo. Sosede se podajo v Jožefovo hižo pa začnejo Marijo grditi pa njoj voči metati, da ona vznemirja njihove hiže i da je kriva, da one nemrejo živet i slogi. Marija odvrne na njihov bes s potrplivostjov, poniznostjov i z verov. Zaproši svoje neprijateljice za odpüščenje, če jim je slučajno kaj žanonoga včinila. Neprispodobna poniznost presvete Device je bio sijajen navuk za te ženske i one so se mirno razišle v svoje hiže, a Lucifer se mekno, ar ne mogeo prenesti takše svetosti i nebeske modrosti.

Trüdo se je vznemiriti tüdi sv. Jožefa i to zavolo njegovoga

siromaštva. Sveti mož je odbio te peklenske napade, ali vznemirjala ga je skrita bolečina zavolo Marijinoga stanja. Prečista Devica je znala vse, ka se dogaja v srci sv. Jožefa. Molila je presvetoga Sina, naj njemi zavolo te bolečine prizanese z vsakov drügov brigov i teškočov. Lucifer je naprej navalüvao z vsemi do teh mao upotrebrenimi napadi, ali ona je ostala i te nepremična. Bila je osvedočena, da je odrejena za to, da ponizi i stere Luciferovo gizdo. Z visikim veličanstvom se zdigne nad hüdožne dühove i zapita:

Angeo Gospodov je nazvesto Mariji i je poprijela od sv. Düha: Zdrava Marija, milošče puna.

„Što je kak Bog, ki živi na visinaj?“ Ps 112, 5. Ponavljajoč te reči, doda: „Ti vladar kmice, ti začetnik greha, v imeni Najvišjega ti zapovedavam, da zanemiš. Z vsemi svojimi pristaši stopi v globine pekla, kama tüdi spadaš. Ne izidi, dokeč te obečani Mešija ne vniči i dokeč on toga ne dopüsti!“ Nebeska Kralica je stala obsijana z nepopisnim sijajom. Nečisti dühovi so morali izvršiti močno zapoved pa so se spüstili v peklensko noč.

Po toj zmagi se presvetoj Devici skazalo na jezere angelov i zaspevali so hvalospev, v šterom so bile tüdi Juditine (15, 10) reči, ki so značile zmago Marijino: „Ti si slava Jeruzalema, ti radost Izráela, ti čast našega naroda!“

Po Kristušovoj poti.

XXI.

Tanačl, šterih se držimó pri občevanji z ljudmi.

1. Vnogi želejo, da bi je lübo, a malo jih je, ki mi slüžijo.
2. Vnogi želejo, da bi smileni bio do njih, a malo jih je, ki bi žrtev doprinesli za mene.
3. Vnogi me z celim svetom radi hvalijo, a malo jih je, ki me zagovarjajo pred celim svetom.
4. Vnogi bi radi prišli v nebesko diko, malo jih pa nasle-
düje moje jakosti.
5. Keliki želejo biti hvaljeni od tistih, štere Bog zavrže!
6. Keliki bi radi dobili odliküvanje, gda nemajo za to nik-
šega zaslüženja!
7. Keliki želejo, da bi je lüdje slavili te, kda so teh tlačivci!
8. Keliki živejo, štere si je smrt že odebrala, ne da bi na
nebesa mislili.
9. Keliki, o keliki bi radi narod vodili, ki sami pa po poti
greha hodijo.
10. Ščeš drüгим pomagati? Odpri oči i navči se spoznati
globočino človečega srca.
11. Človek te prinaša naprej skrivnosti svojega srca, kda je sam.
12. Strasti njegove se te pokažejo, kda ma priliko, da je nasiti.
13. Grešnost njegova se te pokaže, kda ga napada sküšnjava.
14. Te poišče tisto gor, po kom hrepene, kda to lejko včini,
ne da bi ga vidili.
15. Te odkrije svoje žele, kda se čemeru.
16. Ne veri naglo zvünešnjosti i lübeznivomi ponüjanji.
17. Nikoga ne zavrži zato, ka je grešio, ali ka je nepopolen.
18. Nasprotno, če falinge ovarasa, potrüdi se, kak bi je
mogo odpraviti.
19. Zdravnik se veseli, če dožene beteg. I če je veren svo-
jemi pozvanji, de te tüdi lübo betežnika, čeravno je te po last-
noj krivdi zbetežao. Samo na beteg se srdi i za nož zgrabi ne
zato, ka bi betežnika rezao, nego beteg ž njega.

P. Quadrupani :

Kažlpot za pobožne düše.

III. Molitev.

11. Nikdar ne ponavljaj molitve, čeravno bi opazo, da si bio razmišlen pri njej. Iz ponavljanja najmre shaja vnogo nepravil-
nosti, zato se pa to nikak ne dovoli.

Lojolski sv. Ignac je meo ednoga redovnika, ki je spadno v to falingo i jako trpo zavolo nje, tak, da je potrebüvao vnogo več časa za opravljanje dnevníc, kak je to bilo potrebno; vse je najmre ponovo, ar je mislo, da je

ne dobro molo. Ar je vno go pripomočkov nikaj ne zaleglo, si je mislo svetnik, da te njegov strah z ednim drugim strahom zvrči. Zapovedao njemi je najmre v duhi pokorščine, da molitev mora taki pretrgati, kak je za njo določen čas mino. Prvi den je redovnik komaj polovico molitve opravó, kda jo je mogo pretrgati. Nad tem se je jako razžalostio. Pomali pa ravno zavolo bojazni, ka v določenom časi nede mogo dnevnic zvršiti, se je popaščo, da je molitve pravočasno zvršo.

„Ka bi pravo takšemi človeki — piše Fenelon (Krščanske misli 17) — ki bi med potjov samo to premišlavo, mesto naprejdenja, kde i kak bi mogo spadnoti i če bi zaistino spadno, bi se povrno, naj vidi mesto, kde je spadno? Iđi samo batrivo naprej! bi njemi pravo. Isto bi ti pravo tūdi jaz: Iđi naprej i ne gledaj nazaj. „Hodite v božem strahi — nas opomina apoštol (Tes. 4. 1.) — ka te stalno rasli“. Bogastvo bože lübezni te bole popravi, kak tvoj nemir i nepokojno nazajgledanje na samoga sebe“.

Zadostüje, da stalno želemo zbranost v molitvi. Dober Bog — kak vči Veliki sv. Gregor — namen ravno tak poplača, kak samo djanje, če najmre toga nemoremo doprinesti. On nam med neprostovolnov raztrešenostjov odvzeme toti svojo navzočnost, ne vzeme nam pa svoje lübezni: „Če brez čütne pobožnosti opravlam molitve, se pokorim“. Jaz pa pridenem: Pokoriš se, pa moliš tūdi, z tistim, ka v duši trpiš, se pokoriš, z želenjom po zbranosti pa moliš.

„Drevje samo pod vplivom sunca rodi sad, ništerno ranej, drugo kesnej, ništerno vsako leto, drugo vsako tretje leto i ne v ednakoj količini. Za blažene se moramo meti, če se smemo v božoj navzočnosti müditi. Bođimo zadovolni, če rano ali pozno, vsaki den, ali kda kda rodi ta navzočnost sad v nas po božoj voli, šteroj se moramo popolnoma podvrči“. (Sv. Frančišek Sal.: Prava pobožnost 3, 18.)

Tretji red.

„Oh, tretjerednice dobro poznamo!“ do vno gi pravili, posebno plitvo izobraženi, že gda naslov zaglednejo.

Malo potrpljenja prosim, par minot samo!

Jezuš je bio prvi tretjerednik, živo je med svetom tak popuno, ka takše stopnje nišče več nemre dosegnoti. Apoštoli so se tomi vzori približavali, tūdi njihovi vučeniki. Pa pokvarjenost sveta je bila strašna, zato so se tisti, ki so šteli rasti v dobrom, meknoli iz sveta v püstino. Tü je zacvela tista deviška lelija, ki je v starom zakoni i med pogani gnala samo klice: židovski dühovniki so se pred službov v svetišči nekaj časa morali vzdržati spolnoga življenja i opojne pijače; grški i rimski pogani so meli med svojimi vno gimi bogovi tūdi boginjo čistosti: njej prisiljeno posvečene, ali itak deviške vestalke, plemenite Rimlanke, so čuvale v svetišči Veste večni ogenj, pri njih so vno gi Rimlani shranjüvali svoj teštament, če jih je srečao na smrt obsojeni, je bio pomiloščeni. Vse to so sence nove zaveze, prebüjoča se zarja, trepet človečanstva, ki čüti bližino rešenja, pot k večnim goram junakov popune čistosti, pokritim z večnim snegom, segajočim v angelsko belino nebeskih dühov. Ja, to so angelje v teli, tü nega več dvä spola, ne moških i ženskih, ar se hra-

nijo z angelskim krühom, s Telom Gospodovim, da premagajo poželenje svojega tela . . .

Od zadnjih časov pravi sam Gospod: Jaj pa nosečim i doječim tiste dni.

Tista zemla, gde se je dete Jezuš skriilo pred vmorom, je rodila prve redovnike. Oča njim je bio sv. Anton, 105 letni puščavnik (god njegov je 17. januara). Od tü je pognalo na severovzhod i zapad. Že v 4. stoletji se je to zgodilo. Šlo je svojo zmagoslavno pot skoz stoletja i prenavlalo lice lüdi i zemle, ali itak je živelö bole za sebe, ločeno od sveta. Stoletja so vplivala tüdi na svet: v svem svojem vživanji je ostao lačen. Minolo je že jezero let po Jezušovom rojstvi, gda se je na zapadi rodilo nekaj spodobnoga, kak tretji red. Sledila so grozna stoletja, lüdje so mislili, da bo konec sveta, njih srca je zagrabilo neizreklivo hrepenenje po popolnosti, cele vesi i varaši so šteli postati kak samostan. V takšem časi Bog pošle tüdi pravoga človeka: v 13. stoletji je sv. Francišek Asiški ustanovo tretji red, ki se je do dnes tak razširo, da je zaseno vse drüge tretje rede. Na gori Alverno s peterimi Jezušovimi ranami obdarjeni svetec, seraf, kak ogenj goreči angeo; tüdi deveterim zborom angelov pravimo, ordines, redi, ravnotak stopnjam mešniškoga posvečüvanja, hoji k zmerom vekšoj svetosti; religiosos imenuje latinščina „barate“; mogoče to pride od reči „religare“, znova zvezati — svet z Bogom . . .

Prvi red za moške, drügi za ženske, tretji za oboje, ki so že dopunili 14. leto pa ščejo med svetom popuno živeti. Med vsemi tremi redi je pa „communicatio omnium indulgentiarum et fructuum spiritualium“, vsi so deležni vseh odpüstkov i dühovnih sadov. Vsakši vernik se lejko vpiše v več cerkvenih bratovščin, v dva tretjiva reda pa ne.

Tüdi to je zanimivo, dá se škapulir tretjega reda nemre nadomestiti s svetinjicov, kak je to pri drüгих škapuleraj mogoče. Škapulir — „scapulis suis obumbrabit tibi et sub pennis eius sperabis — s svojim hrbtom te obsenči (Bog) i pod Njegovimi perotmi boš se vüpaó . . .“

Ka pa to, da na novo nemre več nieden red ustanoviti tretjega reda, odobreni so samo dozdajšnji (9†1)?

Ka te pa k tomi pravili, da je teliko papov bilo i je (najnovější vsi!) navdüšenih tretjerednikov?

Razvoj tehnike nas takrekoč sili v nekakši svetovni kloster, samostan! Vsakšo to reč si mislite večkrat podčrtano.

Ali mislite, da je zobston patron Katoliške akcije tisti sveti Francišek Asiški, šteroga najlepša slika je: na desnoj strani pod Križanim Jezušom stoji i Ga obimle z obema rokama, z desnogov je nalahko stopo na zemelso oblo, kruglo, na celi svet, njegov pogled pa plava k Jezušovimi krvavomi obrazi, zato je pa križani Gospod odtrgao svojo desno roko z lesa križa i obino Franciška . . .

Odzaja v daljavi krvavi Jeruzalem v večernoj zarji sunca...

Oblak.

I Gospod je hodo pred njim podnevi v oblačnom, vnoči pa v ognjenom stebri, pred Izraelci, gda so šli iz Egipta v oblübeno zemlo, predpodobo nebes. Gospod je hodo pred njimi, Gospod je vodo izvoljeno lüstvo v oblaki: nebo se je približalo zemli, oblak je stopo pred Izraelce, ki so predpodoba nas, trüdnih romarov v nebesko domovino.

Gda se je Jezuš spremeno na gori, je tüdi sveteo oblak obsenčo tri apoštole, ki so bili nazoči. Svetloga svetoga Düha nazočnost je to bila, na jako visikoj gori, mogoče na Hermoni, pokritom z večnim snegom. Najvišise mesto, kama je stopo Jezuš v svojem zemelskom življenji.

Prečüдно: najviši vrej — konec svetá, od njega Jezuš guči: Té sunce otemnej, mesec več nede davao svoje svetlosti, zvezde do kapale z nebe.

Naše dühovno Sunce je Jezuš, Marija Bogarodica je lepa kak mesec, svéci so kak zvezde, ki se ločijo edna od ove po svetlosti. Kda zajtra sunce sine, te svetlost meseca i zvezd že mine. Kak strašno mora teda biti, če Sunce otemnej . . .

Gda de se to godilo, te zdignite svoje glave, vaš Rešenik, vaš Jezuš je bliži! Očivesno pride, kak blisk od vzhoda do zahoda.

Na zasneženoj gori se je Jezuš izpremeno?

Sneg nastaja v zimi, gda Jezuš pride na svet, k božiči.

Molite, da se konec sveta ne zgodi v dühovnoj zimi, gda lübezen prevnogih zmrzne, ar hüdobija narasté.

Što de topio najostrejši mraz, v najkmičnejšoj polnoči ob poldné? Samo neskončna, boža, vroča — lübezen Srca Jezušovoga..

Bila je zima i Jezuš je hodo v svetišči po Salamonovom stebrišči.

V ognjenom stebri je v noči hodo Gospod pred Izraelci.

V noči vroči ogenj, v düševnoj zimi Srce Jezušovo v tabernakli.

Še več! Salamon je bio krao mira, v njegovom časi je izraelska država bila najvejša. V Jezušovih dnevaj vzide pravica i preobilje mira i vladao de do kraja zemle, dokeč ne premine mesec s svojov spremenlivostjov, dokeč ne nastopi večnost.

Daj vsem narodom red i mir, daj, da se bo od kraja do kraja zemle razlegao en glas: Bodi hvala božemi Srci, ki nas je rešilo. slava i čast Njemi na vse veke.

Pred obsodbov velkoga zbora je Jezuš izjavo: Vidili te Sina človečega priti na oblakaj nebes! I na Olskoj gori je oblak vzeo poveličanoga Jezüša izpred oči apoštolov i dva moža v belih oblačilaj sta jim pravila: Te Jezuš tak pride, kak ste ga vidili iti v nebo. — Što v oblakaj je ednaki Gospodi, zmed božih sinov spodoben Bogi? Bog, ki ga slavi zbor svécov: velki i strašen ober vsej, ki so okoli njega. Gospod, Bog vojskinių trum, što Ti je spodoben? — Mogoče bela hoštija, mana v püstini našega življenja je tak blesteča, da slepi, tak tiha, da pred njov onemi vsaki, da spadne na kolena nekdašnji besneči brezverec, da jo moli najponiznejši hlapec, hoštijo belo kak — oblak. —

Molila sam na grobi sv. Ivana Vianneya, da tūdi vi dobite za večnost tisto čas, štero je on dobo. (Izseljenka dūhovniki Sloj. krajine).

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

Prva leta v Arsi.

Ars je vés na severnom kraji Lyona, štera leži na tistoj ravnici, kí se začne pomali zdigavati v bregé. Kakših štirideset, iz ilovice napravlenih hiž je bilo razsejanih po sadovnjakaj. Kre roba vesi je stala cerkev, štera se je samo v tom ločila od drugih hiž, da je mela žuto pofarbane stene pa nizek zvonik. Vdiljen kre cerkve je ležao cintor, gde so se stiskavali križi. Na drugom kraji je stao farof, po kmečkom zidani. Na ravnici, na samoči skritoj v gošči je bio starinski grad edne arske familije. Kre grada je tekeo mali jarek, šteroga je sprevajalo dvoje rend mladoga joušja.

Ravno je zahajajoče sunce oblevalo té male nisike hiže s svojim rdečim zlatom, gda je Vianney v mraki prišeo peški v Ars — svojo faro.

Po poti je spitavao, gde pela pot v Ars. Pítao je tūdi pastére, šteri so pasli po raztegnjenih pašnjekaj. Eden njemi je pokazao i Vianney njemi je pravo: — Prijateo moj mali, ti si mi pokazao pot v Ars, jaz pa ti pokažem pot v nebesa.

Lūdje v toj vesi so ne bili ravno vzgledni. Vera v njuvih dūšaj je opešala, postali so brezbrizni. Komaj dve ali tri ženske so znale priti delaven den k meši. Po nedelaj so delali, ne da bi bila kakša sila, posebno v košnji pa žetvi. Vianney je gledao s predganice, kak so spali v klo-

paj, na glas zehali ali pa obračali papére molitvenih knjig, kak da bi šteli iskati, či je kakša lítera naopak postavljena. Komaj se je mešnik obrno od oltara, so se začnoli rivati pa súnjavati proti dveram, kak da bi naednok vsem postalo húdo, tak da so skoro vsi spokapali iz cerkve. Pri večernici je bila cerkev skoro prazna. Ali zato so bilé pune vse štiri krčme v vesi, da je po-božen Vianney mogeo biti veseli, či so njemi pijanci s svojim preklinjanjom pa hripavim spevanjom ne mešali večernice. Vnoge moške je naravnoč sram bilo iti k spovedi. Eden možak ga je ednok celo proso, či bi lahko v segeštiji opravo spoved, da ga ne bi nišče vido.

Proščenje farnoga patrona je bilo samo po imeni svetek. Moški so svetili z osemdnevnim pijančúvanjam, mladina pa z lehkomišelnim plesanjom, posebno deklíne so bile strastno vdane plesi, šteri je bio vretina vnogih, velikih grehov. Po nedelaj so popravljali šker, ki se je núcala na njivaj. V žetvi pa so pó nedelaj vozili seno ali snopje pod streho, ali kak je znao Vianney sam povedati „so vozili dúše v pekeo.“ Lúdje pa mladina so preklinjali, da je samo grdo bilo poslušati. Deca so katekizmuša nikaj ne znala.

Takši je bio Ars, gda se je Vianney preselo tá. Pa med tem vnogim kokolom je opazo túdi dobro zrnje. Najbole znana je bila „arska gospodična“ iz grada, ki je to leto dopunila šest-dvajseto leto. Bila je dobro vzgojena, skrbela je za sirmake pa bila pri tom vsikdar vesela.

Vianney je dosta molo pa delao ostro pokoro, da bi po-bolšao brezbrížne i spreobrne grešnike. Svoje farnike je šteo kem prle spoznati. Zato je šo k njim na dom. Po navadi je prišeo med poldnevom, gda je bila cela družina zbrana pri stoli. Vzeti je ne šteo nikdi nikaj. Naslono se je na posteo ali omar i se pogučavao ž njimi od vremena, od dela, ki so ga zdaj oprav-lali, od žetve, kak kaj kaže. Lúdje so sprevidili, da se jako do-bro razmi na polsko delo i vnogi so ga prišli spítavat zá tanače v tom pogledi. Nato je pomali preskočo na nebeske reči, čirav-no so ga vnogi ne radi poslušali. Vnogo pa jih je po takših po-gučavanjih pali najšlo pot k Bogi, pa so si želeli več takših obis-kov. Kelko verske praznote i neznanja je bilo v dúšaj teh lúdi! Na prste bi jih lahko prečteo, ki bi znali kaj malo katekizmuša.

Pa on ne zgúbo batrivnosti. Znao je, da se Ars ne da spre-obrnoti v ednom dnevi. Zato je dosta molo i se posto.

Do skradnje meje je skrčo svoje potrebe, to ka njemi je najbole trbelo za življenje.

Kúharce prvih par tjednov niti ne meo. Či je kaj dobo, je vse razdavao siromakom. Lúdje so to včasi opazili i spoznali v njem pravoga božega človeka.

Vianney se je trúdo, da dene v red to svojo zapúščeno pa s travov zaraščeno njivo, da bi obrodila ednok zdrav pov.

Prle kak se je zazorilo, je bio Vianney v cerkvi. Tam je spadno na kolena i proso Boga, naj spreobrne farnike, da je on

za to pripravljeni trpeti vse do svoje smrti kakšešte moke, samo naj se fara spreobrne. Tak je preživo v cerkvi skoro do poldne.

Odvečara je šo na pole, da spregučí kakšo reč s težakami, zmoli brevir ali čislo, se napoto nato v kakši log, gde je vladao tihi mir i tam je pali proso Boga za spreobrnitev svoje fare.

Ne samo molo, liki je delao tūdi ostro pokoro. Postele ne nūcao. Či je bio trūden, je šo na hižo, se vlegeo nakla na šibje, glavo pa je naslono na tram. Večer se je bičao z železnimi fa-lački, da je bila njegova robača vsa zasekana pa pošprickana od krvi. Celo po steni so bilé sledi od krvavih kopel.

Ne dugo po tom sta prišli k njemi njegova najmlajša sestra Margetica pa dovica Bibost, štera njemi je že za njegovoga šolanja skrbela za obleč.

Gda jive je Vianney zagledno, je postao nekam zaskrbleni : — Vidve te mele dnes pri meni slab obed. Gda sta stopili v küh-njo, sta najšli v ednom lonci nekaj kühanih, a mrzlih i že vse plesnivih krumplov. Njegova sestra se jih ne vūpala doteknoti. Vianney pa je vzeo ednoga, ga olūpao, pojo i pravo : — Dobri so šče! Nato je pravo : — Morem iti, v cerkvi me čakajo ; gle-dajta, da si kaj napravita.

Ve je dobo dosta vkūp, da je pa vse razdavao kodišom, samo telko si je nehao, da se je očuvao pri življenji.

Neki večer je poklonkao na dveri farofa veški načelnik, šteri se je dosta trūdo, da bi ves rešo pijančūvanja. Vianney se njemi je vido bleđi kak smrt.

— Ka ste betežni, gospod plivanoš ? — ga je pitāo v skrbej.

— Jaj, prijateo moj, rešite mi življenje, nemam nikaj jesti.

I resan nikaj ne meo jesti. Pred tremi dnevi je eden siro-mak odneso zadnje ostanke iz farofa. Možak je naglo odbežao v ves po jesti.

Potli je znao večkrat praviti : — Srečen sam bio, gda sam bio sam. Či sam poldne šteo jesti, sam ne zapravlao dosta ča-sa, tri fanke so mi bilé zadosta. Gda sam pekeo drūgo, sam prvo jo, gda sam pripravlao tretjo, sam jo drūgo. I gda sam spravo ogen v peč, sam pojo tretjo i na to šče spio kupico vode.

Njegov obed — samo ednok na den je jo — je bio iz vo-de pa kühanih celih krumplov, štere je skūhao za celi tjedan naednok i jih je mrzle vživao. Zadnje dni so že bili vse ples-nivi. Po obedi je rad žvečo sūhe krūhove skorje, štere so njemi nanosili kodišje v torbaj, on jim je pa v zameno davao mehek krūh, šteroga je arska dovica Renar nosila na farof.

Denok pa je njegov bleđi i sūhi obraz svedočo farnikom, s kakšimi pokorami se mantra za nje njuv pastir.

Njegova soseda Renard je mela dopūšćenje, da je gonila svojo kravo na farovski ograd na pašo. Tū najde ednok pli-vanoša, kak je nabirao ščavnjek.

— Ka, vi jete travo ? — ga je pitala ona.

On pa je postāo ves zmešani, da je na njenom brao.

— Ve sam ne šteo dosta jesti, samo nekolko sam šteo koštati. Ne sam mogeo duže zdržati.

Dovica Renard njemi je tüdi prala obleč. Vse, ka je ona shranila v omar, je on razdavao siromakom, zvün toga, ka je meo na sebi.

Ednok je prišeo k njemi eden siromak bos i s skülavimi nogami. Vianney je züo svoje cipele i njemi jih je dao, on pa je odišeo bos v hižo.

Drügoč je zaman iskao po žepaj za siromaka kakši groš — njegova lübezen do bližnjega njemi je spraznola vse žepe. Te pa je vzeo edini robček iz žepa i pravo:

— Bar to vzemi, prijateo moj!

Eden večer se je vračao z misijona. Ar je bio slabo oblečeni, so njemi njegovi sobratje dali edne nove, žametne hlače. Na poti je srečao ednoga siromaka v cotaj, šteri je ves dregetao od mraza.

— Počakaj malo prijateo, — je pravo i izgino za plot. Tam je slekeo svoje hlače i je dao njemi. Gda so ga sobratje pitali za hlače, jim je odgovoro: — Jaz sam je za vsikdar posodo ednomi siromaki.

Tüdi iz hiže je odišla mehka blazina z podzglavniki, namesto vsega toga je meo slameni strožek.

Vse to zatajüvanje je darüvao Bogi za rešitev svojih farnikov.

Brezi odlašanja so se zdigavale njegove prošnje k Bogi za vse, ka je hasnilo lüdem i čistilo Boga.

Cerkev je bila siromaška od zvüna i od znotra. Odločo se je, da jo nekolko spravi v red i olepša, da bodo farniki raj hodili v njo. Farniki so opazili, kak se Vianneyi pri lepom mešüvanji syeti obraz od pobožnosti pa pravili: — Siromaška cerkev je pri nas, ali zato pa mamo svetoga plivanoša.

Oltar, šteri je bio ves razjedeni od črvov, je vküpkapao od starosti. Dao je na svoje stroške napraviti novoga i sam je tüdi pomalao les. Tüdi delavcom je sam pomagao. Ar je glavni oltar središče cerkve, zavolo šteroga tüdi stoji cerkev, se je odločo, da ga najlepše okinči. Pri zlatari je küpo najlepše stvari za oltar, tak da se je zlatar čüdo, da té siromaški plivanoš, ki nema nikaj v žepi, küpüje najdragše stvari. Cerkveni obleč, nebo pa monštranco njemi je küpila arska gospodičina. Vsemi tomli je on dao ime: pohoštvo dragoga Boga.

I resan je ta Vianneyova vrelost dosegnola, da se je po nedelaj prikazalo čiduže več novih obrazov v cerkvi.

Nadale je vido, da je versko neznanje vzrok, da so lüdje tak plitvi pa zakoreninjeni v starih šatringaj. Pravo jim je, da jih bo zavolo verskoga neznanja — toga velkoga greha, — vnogo več obsojenih, kak zavolo vseh drüгих grehov.

Prva skrb so njemi bila deca, da je navči na poglavitne verske istine. Smilila so se njemi. Čteti so ne znala, katekizmuš so se včila samo te, či je bilo deždževno vreme ali pa ne bilo dela na njivaj. Po nedelaj so mogli pasti ali pa paziti doma — namesto k meši. Živela so razvüzdana, prikovana so bila samo na zemlo pa rasla, kak da ne bi mela düše.

Napravo je tak, da je meo za deco katekizmuš pred večernicov okoli edne vöre. Tam jim je gučao tak od srca, da so se deci zalesketale skuze v očaj. Či šteri ne pazo ali ne dobro odgovoro, ga je samo na rahi vdaro s knjigov po glavi. Potli so prišli tüdi starejši lüdje. Edno žensko, šteroj se je po obedu tak prijetno dremalo, je tüdi z rahlim vdarcom opomeno, da more pazljivo poslušati. Tüdi ona je bila s tem zadovolna.

I v kratkom časi so že bila arska deca v celom okraji najbole navčena v katekizmuši.

Šče vekšo vrelost i vztrajnost je pokazao s svojimi predgami.

Prle kak se je začno pripravlati, je stopo pred večnoga Vučitelja pa ga proso, naj njemi navdehne takše misli, da genejo i spreobrnejo farnike. Nato je šo nabirat za predgo. Sedo je pri stoli, pisao na papir, pali brisao i popravlaio tak dugo, da je včasih po sedem vör odišlo mimo. Dostakrat ga je že zorja najšla pri stoli.

Vsigdar je šteo povedati najglobokejše verske istine v domačem, preprostom i razumlivom jeziki. Zato so mele njegove predge tak privlačno pa osvedočilno moč.

Gda si je z velikim trüdom napisao predgo, dugo po 40 strani, se je začnola za njega najvekša moka: včenje na pamet. Kesno v noč so ga čüli zakesneli potniki, kak je hodo vdiljen po cintori od sobote na nedelo, se včio na glas, samo da bi si jo vtisno v svoj slab spomin. Drugi den njemi je bila glava vsa žmetna od dela, on pa je mogeo meti popevano mešo pa predgo, štera je sama trpela po edno vöro. Večkrat se njemi je pretrgala v predgi nit, da ne znao dale; te je mogeo sredi predge zapüstiti predganico.

Ovak je gučao z močnim pa čistim glasom, včasih ostro grajao, ka je trbelo, da so vsi tisti, ki so zadremali, zdignoli glave. Včasih pa je gučao z mehkim i mirnim glasom.

Večkrat je pravo, da se je lüdem na vesi lahko zveličati, ar morejo tüdi med delom z molitvijov skrbeti za svojo düšo. Znao je tüdi pohvaliti deklinae pa dečke, či so se povrnoli na pravo pot i začnoli redno življenje.

Prvo, ka je zahtevao, je bio red pa lepo obnašanje v cerkvi.

Dozdaj so si lüdje šepetali med mešov, na glas zehali od dugoga časa, treskali z dverami, šteri so prišli kesnej, odhajali so na sredi meše, komi se je kama müdilo, dečki so blodili z očmi po deklinaj, kak se je štera oblekla i šteroj se lepše poda. Jemao je na red dečke i dekle, ki so se napajali v grehi i kregao zasleplene stariše. Deca so se gledala iz kota v kot, se smejala i dregala. Vnogo pa je bilo takših, ki so nehali mešo za drugoč i raj šli v krčmo s prijatelom ali pa na ples, vsi tej so živeli, kak da ne bi meli düše, štero trbe rešiti.

Vse to jim je Vianney povedao s predganice. Záčno je boj s farniki, boj proti pijači pa plesi; odločo se je, da ne henja prlé, dokeč ne stepe ž njihovih düš velikih grehov.

Mamiki i Ajteki.

Zavolo Velikoga četrtka je svetek Marijinoga Oznanenja predjani na mesec april. V cerkvi smo ga obhajali 5. aprila. Aprila 14. pa obhajamo god Varstva sv. Jožefa. Spominamo se naše Mamike i našega Ajteka. Počastimo jiva z par vrsticami na te način, da spletemo en venček iz njihovoga življenja i ga podarimo njima z milov prošnjov, naj nas pomoreta, ka mo spodoben venček mogli tudi mi splesti z lastnoga življenja.

Devica Marija i sv. Jožef, oba, sta bila deviškiva. Deviška čistost je krasila oba, zato sta bila vredniva, ona, da je postala mati Sina božega, on pa njegov hraniteo, kak namestnik samoga Večnoga Oče.

Gda je ona boža mati postala, to je, gda je dobila najvekšo čast na nebi i na zemli, je odgovorila, da je *dekla Gospodova*. I sv. Jožef, gda je gorvdaro ves Bethlehem, da bi poiskao mesto, kde bi se rodio Zveličiteo sveta i ga ne najšeo, nego je mogeo svojo zaročnico v razdrto štalo pelati, je *brez vsega mrmranja pretrpo to ponžanje*. Oba sta bila junaško ponizniva.

Z potrjim srcom sta bežala v Egipt, zapustila svojo domačijo, naj rešita Jezuška. Drage vole sta vse zapustila, naj samo Bog žive. Kak velika i goreča lübenzen do Boga v njidva duši!

Tri dni sta ga jočič iskala i tečas ne odnehala, dokeč ne sta ga najšla v jeruzalemskoj cerkvi, naj pokažeta stanovitnost v iskanji Boga. Sv. Jožef bi rad doživo Jezušovo diko, kda reši svet, ali Bog je odločo, da prle vmerje. I popolnoma vdano je sprejeo boži sklep, kak tudi Marija, ki je mogla navzoči biti pri trplenji Sina Odrešenika i pri njegovom groznom vmiranji i ne njemi je smela pomagati. Nad vse podignjeno mučeništvo oba!

Naša Mamika i naš Ajtek z potrjim srcom iščeta Jezuška tri dni i ga z veseljem najdeta v cerkvi.

V nebi kralüjeta oba i oba vršita naprej svojo materinsko i očinsko lübenzen do nas, svoje dece, ki sta jo herbala po Jezuši Kristuši, svojem Bogi. Marija nam je mati i nas lübi z materinskim srcom, sveti Jožef nam je oča i z očinskov skrbljivostjov nam pripravla krüh za duše, kak ga je spravlae za Jezuša.

Zato je Oča, varivač Matercerkve, to je vseh duš, ki spadajo i bodo spadali v njeno naroče.

To je naš mali venček. Prosimo milo i ponizno Mamiko i Ajteka, naj nam pomagata, da bomo znali tudi z našega življenja splesti venček, ki bo noso spodobnost z venčkom iz njihovoga življenja i naj nas venčata ž njim tu na zemli po svetom življenji, v nebi pa po večnom blaženom žitki.

Najlepša knjiga Slovenske krajine se najde v inozemstvu.

Prečastiti g. urednik! Nikdar se ne lübi to, ka se ne pozna, pravi eden latinski pregovor. Jaz znam, ka je v Slovenskoj krajini jako razširjena edna knjiga, najlepša knjiga Slov. krajine, pa vsele mislim, ka se ne zmotim, či povem, ka je dosta naših lüdi ne pozna, čiravno jo vsakši den majo pred očmi. Ne poznajo je, ar so je preveč navajeni, navajenim pa je nikša reč ne privlačna, pravi drugi latinski pregovor; či je pa ne poznajo, se razmi, da je tudi ne lübijö.

Tisti pa, ki so na tujem, ne mislijo tak, njim je vsakša najmenša domovinska reč velkoga pomena. Več knjig mi je že prišlo iz različnih krajov domovine; vse so lepe, krasne, ali lepše sem ešče do zdaj ne najšao od tiste, štera mi je prišla pred kratkim, zato ka so vse druge slovenske, ta zadnja je pa naša iz Slov. krajine. Spomina me i mi pomaga ponavlati pravi materinski jezik, šteroga tu gučim kak morem, zavolo pomenkanja prijatelov; prinaša mi lepe novice, ka na drugi način nikdar ne bi zyedo, od krajov, štere sem jaz sam večkrat z mojimi lastnimi nogami prekoračo. Gda čtem to knjigo, se mi vidi, ka sem doma, a gda si pa zmislim, ka sem v Ameriki, mi včasi pride vola, da bi domo pobegno. Ta knjiga je moj najveksi kinč i prijateo v inozemstvu i mislim, ka so te misli tudi vsi drugi naši lüdje v tujini.

Bilo je ednoga dneva lanskoga leta, gda sem jaz pokazao to knjigo g. ravnateli našega zavoda. Prečastiti so vidili vse slike naših misionarov i misionark, ki se trüdiyo za zveličanje duš v različnih krajaj sveta, pa so mi odgovorili: „Ne čüdivam se, či Bog tak blagoslavla Slovensko krajino i vam vsako leto telko novih dühovnikov podari. Nam (Čilencem) ešče menka ta knjiga, da bi več dühovniških pozvanj vzgojili“. Sami Slovenci iz Slov. krajine bi mogli v Ameriko priti, da bi se jo navčili ceniti, kak velkoga pomena je. Ta knjiga je

„MARIJIN LIST“.

ŠTEVAN SOČAK, salez. misijonar.